

Putxi

Ens ha deixat un dels nostres. L'Albert Puig, alies "Putxi". Només 21 anys. Fundador fa quatre anys del Casal Popular Boira Baixa de Manlleu (Osona). El Casal va endavant i segurament es canviaran a un local més gran, però el dia 15 de gener els seus membres van rebre una forta sotragada: una atac fulminant de cor s'enduia una de les seves ànimes. De fet l'Albert ho tenia malament. Va néixer amb una malaltia congènita que ja feia anys que l'havia lligat a una cadira de rodes, però això no era cap obstacle per la seva obstinació en lluitar per la independència. És movia amunt i avall torejant els cotxes sense por. Ja formava part del paisatge urbà de la vila osonenca. Era conegut i respectat per tothom. El respecte que es guanyen els qui, amb la ruleta de la fortuna de cul, no s'arronsen i espremen la vida com una llimona. Els seus pares en tot moment li van fer costat i li van facilitar les coses perquè la seva vida, malgrat tot, fos rica i plena.

El vaig veure pocs dies abans de morir a casa seu. Érem de família. Estava en els seus dominis, el soterrani que li havien adaptat a la seva mida, per on entrava i sortia de casa quan volia. El darrer cap d'any allí es van reunir més de trenta per la celebració. Un nou any, però, que ell no veuria créixer. El seu enterrament és el més emocionant i trist al qual jo mai he assistit. Emocionant perquè el fèretre va entrar a les espatlles dels seus companys i companyes i amb l'estelada cobrint-lo. L'església del barri manlleuenc de Gràcia estava de gom a gom. Gent drete per tot arreu. Tres dels seus van dir unes paraules emotives. Trist perquè molts i moltes no paraven de plorar i encomanaven les llàgrimes als presents. Un cop el taüt ja havia marxat cap al crematori de Granollers, vaig ser testimoni d'una de les imatges de més bellesa que recordo. Gairebé un centenar de joves, tots vestits amb colors foscos i amb una estètica que a mi em va reportar als anys de l'MDT de finals del 80, estaven apostats a banda i banda de l'entrada de l'església i pels voltants. Quiets, plorosos, en silenci. Estic convençut que Bertolucci o bé Ken Loach haurien gaudit amb un pla seqüència d'aquella serenor i bellesa. Els familiars més propers vam allargar l'estada en aquell indret tan com vam poder. Els joves no ens coneixien personalment, però estic convençut que van notar que, potser sense adonar-nos-en, miràvem de suplir l'absència dels pares camí de Granollers. Els fèiem costat en el seu dolor, que també era el nostre.

Durant uns dies la única imatge que hi va haver al web del Casal Boira Baixa era la de l'Albert amb un preciós epitafi: Sempre tindrem en ment, la teva fugaç, però intensa estada, en aquest poble resistent!